

»Ja se borim za Boga!«, kažu integristi, i u toj borbi za Boga kao da zaboravljaju da se Bog utjelovio, i postao čovjekom, i prebivao među nama. — »Ja se borim za čovjeka!« kažu skrajnji socijalni progresisti u katolicizmu, i u toj borbi za čovjeka kao da zaboravljaju da je čovjek bitno i totalno sjedinjen s Bogom u jednoj Osobi Isusa Krista, u kojemu je sve sadržano i koji je jedini smisao svega.

U osnovi, i jedni i drugi zaboravljaju isto. A na tome što zaboravljaju sagrađena je Crkva, »neprekidno Utjelovljenje Sina Čovječjega«.

VJERA MARINI

ŽIVI BOG!

Ponekad bi htio da ga nema. Poznajem negaciju, koja u mojoj svijesti briše njegovo postojanje. Ali apsurd i tragika tog nijekanja je u neizbježivoj činjenici njegove prisutnosti: negiram ga licem u lice, prisutnost koja ne prestaje.

Uspio sam savladati strah (moja je mladost značila i trajanje jednog rata). Ja se ne umijem bojati Boga. Sa četrdeset godina, usred uspjeha svojih zamisli i svoga rada, ja ga često posve mirno pogledam ravno u oči i — zatvorim vrata. To nije sentimentalni doživljaj, nego istinski događaj. Ne radi se o drvenim vratima neke sobe, ali ipak o stvarnim vratima: otklon Boga, ali koji tamo iza vrata ostaje neotklonjiv, prisutan.

Često, veoma često, ja mu se potpuno suprotstavim. Ne podnosim lažna opravdanja oborenih očiju, lukavo samoopuživanje sitnih varalica. Svaki put se uspravam, da ponese punu odgovornost za svoju izdaju. Licem u lice. Grč svakog mog grijeha leži između mene i njega, neotuđivo naš: jer je to uvijek, na jedan ili na drugi način, njegovo uplitanje u moje dane i moje noći, i moje svijesno, potpuno suprostavljanje tom uplitanju.

Suprostavljanje prisutnome, živome.

Koliko sam se trsio da ga zamislim kao kip s oltara naših crkava, s obojenim srcem na otvorenoj haljini, ili od bijela kamena, ili... kao tijelo na križu, hladno i sasvim mrtvo.

Ponekad, u crkvi iza strpa, žudim za tim mrtvim Bogom, kojemu bih mogao upućivati riječi ove ili one molitve, a onda izići iz crkve u vlastiti život, i on bi ostao tamo na oltaru. Ili kad se u času Mise utjelovi u jednim rukama i svjež sa ispovijedi primim ga iz tih ruku i znam: stvarni Bog ostaje u meni možda desetak minuta, u tišini bez pokreta, u susretu kad mu velikodušno i čak iskreno obećavam njegove zapovijedi. Ali zatim sidem niz crkvene stepenice, i u prvom misli ili postupku toga svog dana — već sam suočen za živom prisutnošću Boga! Ni s drvenim mrtvacem na križu, ni s trenutačnom posjetom Boga zastrta likom kruha — nego s njegovim upornim hodom ukorak s mojim, kroz sve časove svih sati svakoga dana!

Živi Bog. Ne lik koji bi se mogao opisati, nego izazov koji uporno traje. Uvijek isto i samo: na »da« ili na »ne«.

Kroz te dvije suprotne mogućnosti, od kojih se zato neizlježivo i potpuno ostvaruje samo jedna ili druga — ja svaki put iznova spremno prihvaćam njegov izazov. Jer ja sam onaj koji slobodno i čvrsto »zavtorim vrata«, a ja sam i onaj koji slobodno i radosno pristaje. Pristati na život u dvoje, zapravo na život u jedno s neotuđivim, živim Bogom.

Živi Bog. Izazov živoga Boga. Pristanak. Da, to je zapravo ono što se zove ljubav.

Ivica STANIĆ